

C. G. DREWSOVÁ

TISÍČ DOKONALÝCH TÓNŮ

KDYŽ SE
VÁŠEŇ ZMĚNÍ
V POSEDLOST

TISÍC
DOKONALÝCH
TÓNŮ

TISÍC DOKONALÝCH TÓNŮ

C. G. DREWSOVÁ

#B&KLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Text copyright © C. G. Drews, 2018
Translation © Runka Žaludová, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2019

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, uložena ve vyhledávacím systému či šířena jakýmkoliv způsobem (elektronicky, mechanicky, kopírováním, nahráváním či jinak) bez předchozího svolení majitelů autorských práv.

Z anglického originálu
A Thousand Perfect Notes, který vydalo nakladatelství
The Watts Publishing Group roku 2018,
přeložila Runka Žaludová
Redakce Markéta Tomášová
Editor Jan Pavel
Produkce Dana Klimová
Vydalo Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., v edici #BOOKLAB,
v Praze roku 2019
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-785-3
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovalt.cz

„Máš větší cenu než tisíc dokonalých tónů.“

KAPITOLA 1

Nejvíc na světě si přál useknout si vlastní ruce.

Nejlépe u zápěstí. Ta tupá vyčerpanost, která se šířila od špiček prstů k loktům, by zmizela navždy. Je to tak divné? Musí v tom být něco vážně – nebezpečně – vadného, když v noci leží na své matraci tvrdé jako kámen a uvažuje o odřezávání údů a o tom, jak zkrvavenými pahýly bude čmárat po zdech „HA!“. Mohla by to být scéna z hororového filmu.

A byl by svobodný. Protože bez rukou by pro ni byl bezcenný.

Pro Maestra.

Pro svou matku.

Ale celé to bezruké denní snění by vyžadovalo *akci* místo *fantazírování*, a v tom není moc dobrý. I taková malá hloupost – jako spontánně zamířit ke zmrzlináři cestou domů ze školy a dopřát malé sestřičce karamelovou

zmrzlinu s dvojitou šlehačkou místo dodržování striktního časového rozvrhu stanoveného Maestrem – je pro něj nemožná. Nikdy by se o nic takového ani nepokusil. Proč? Copak ten pocit úniku a svobody za to nestojí?

Ne.

Prostě není stvořen pro rebelii nebo risk.

Fantazírování je to jediné, k čemu je dobrý. Ještě tak choré sny o zohavení. Která ruka by měla řezat? Pravá? Nebo levá?

Tohle děsí Becka Keveriche – ten směr, jakým se ubírá jeho myšlení.

Jeho digitální hodiny ukazují 5:12. Ještě je tma. Ještě je zima. Je vždycky snadnější prorážet si cestu z postele v létě, ale teď, když podzim roztáhl své holé, vyzáblé prsty kolem vesmíru, jeho budík jako by vydával svůj vrískot uprostřed noci. A on už měl být na nohou před dvanácti minutami.

Je překvapující, že Maestro ještě nelomcuje dveřmi a nevykřikuje něco o jeho lenosti.

Beck odloupne hlavu od polštářů. Přeje si, aby se v nich mohl rozplynout. Spal v noci vůbec? Má bolavá zápěstí, jako by žongloval s betonovými bloky. Skončil v jedenáct? O půlnoci?

Jeho prsty sténají, *bylo to o půlnoci, ty blázne*. Také říkají, *zahřej nás a nech nás dnes ráno odpočinout, a dokonce semkneme se do pěsti a praštíme do zdi, až se rozlámeme*. Jeho prsty jsou takhle vzdorovité.

Beck si promne ruce, dýchne na své zkrěhlé prsty a prokleje celý vesmír – protože je to rychlejší než přesně určit hloubku své nenávisti k Maestrovi právě teď.

Pak se přiblíží k předmětu určujícímú jeho osud, jeho život, jeho význam.

S třeskem odklopí víko klavíru.

Pianino Steinway je jedinou chloubou jeho pokoje. Ne že by toho v pokoji bylo moc. Je tu postel, pohodlná jako kamení, rozbité žaluzie na oknech, šatník s bazarovým oblečením a botami, které drží pohromadě lepicí páskou a nadějí – a pianino za dvacet čtyři tisíc dolarů.

Jak říká Maestro: „Dobrý klavír je veškerá naše naděje. Musím dokázat, že si *mein Sohn* vylepší svou *schreckliche* techniku.“

Beck strávil v Německu jen svůj batolecí věk, ale z nutnosti zůstal bilingvální – potřeboval vědět, kdy matka zasype jeho hlavu palčivými pohlavky. I když její zkroucené rty a zuřivé pohledy toho namluví dost a dost.

Schreckliche znamená *příšerné*. Strašné.

To je celý Beck.

Jsi příšerný klavírista. Tvoje hraní nemá žádnou budoucnost. Nemáš žádný talent. Proč nehraješ rychleji, lépe, čistěji? Proč se pořád trefuješ do špatných kláves? Děláš to schválně, hraješ špatněschválnětyneschopný...

„Jsi sračka, dítě,“ řekne si Beck chladně. „Tak makej.“

Je to jeho obvyklé povzbuzení, aby dostal motivaci v té chladné temnotě před svítáním. Teď staccato. Stupnice s třemi křížky. Cvičení s jedním béčkem. Nejisté tóny. Trylky s rozpadajícími se ledovými prsty.

Probudí Maestra – i když ta už je zřejmě vzhůru a zuří, že začal pozdě – a svou sestřičku. Probudí sousedy, kteří ho nenávidí, a přiměje místní psy k vytí. Vyruší spánek plevele dusícího chodník, a sklo po opilecké

rvače, a bezdomovce, který číhá u zatuchlého, dětem nepřátelského hřiště v sousedství.

Kolem osmé dopoledne si Beckovy prsty budou připadat jako placaté nudle a jeho víčka budou zalita betonem.

A celou tu dobu sní o odřezávání vlastních rukou a dokonce i uší.

O tom, jak vyjde ven a nikdy se nevrátí.

Sní o naprostém tichu – aby se probrala k životu drobná jádérka hudby skrytá uvnitř. V jeho hlavě to neuvěřitelně hlasitě zvučí, hrají tam jeho vlastní písně. Ale protože Maestro nic z toho nechce, zůstanou zamčené uvnitř.

Zapiš si hudbu na papír. Nikoho nezajímají písně v tvé hlavě.

Dveře ložnice se rozletí a objeví se sestra ječící jako divoká kočka.

Joey je stepní běžec z drátů a marmeládových skvrn, zapnutý na maximální rychlost a nejvyšší hlasitost. Je vyčerpávající jen se na ni *dívat*.

„ZA PATNÁCT MINUT JDEME,“ zařve Joey. Vážně si myslí, že Beck u piana neslyší vůbec nic. Sice *může* slyšet, ale nedokáže dělat víc věcí najednou a odpovídat.

Jeho smršť tónů utichá a do Beckových prstů se vleává ticho. Úleva. Kdyby v této chvíli vkročil do pokoje Chopin, Beck by ho uškrtil tkaničkou. Nenávidí ty skladby, které Maestro požaduje, aby se naučil.

Je půl osmé. Ještě se ani neoblékl a nenasnídal.

„Nenávidím pondělí,“ zamumlá si a sáhne po své školní košili. Když člověk bydlí v pokoji o velikosti komory na košťata, alespoň má všechno na dosah.

Joeyina tvář se zakaboní. „Není pondělí.“

„Každý den je pondělí.“ Nekonečný řetěz pondělí – to patří do hororového filmu.

Jeho bolavé prsty potřebují dva pokusy na zvládnutí knoflíků.

„Udělal jsem ti oběd,“ řekne Joey a šplhá jako pavouk po rámu dveří. „Překvapení. *Senzační* překvapení.“

„To zní... strašidelně,“ Beck smotá kabátek od pyžama do koule a mrskne s ním do jejího obličejce. Pobouřeně vypískne a seskočí ze zdi.

Aby se ukázal – OK, fajn, protože Joey miluje dobré teatrální šou – Beck klesne na kolena, spráskne ruce a kvílí jako napíchnutá sviňucha. Ona se chichotá ještě dřív, než začne poníženež prosit.

„*Netrestej mě*. Prosím. Co jsem *udělal*, že jsem si zasloužil tato muka?“

„To nejsou žádná muka!“ řekne Joey rozhořčeně. „Já jsem skvělá kuchařka. I když jsi *zlý bratr*, když jsi včera přišel pozdě.“

Za to mohl jeho učitel angličtiny, pan Boyne, který rozzuřeně hlásal *já-mám-na-starosti-vaše-příšerné-třídy-takže-vám-vynadám-abych-to-dokázal*, což zahrnovalo i požadované předvedení Beckova pochopení textu. To „pochopení“ pochopitelně neexistovalo. Proto se Beck opozdil při vyzvedávání Joey.

Učitelka ve školce, jejíž tvář připomínala kraba královského, na něj taky štekala něco o „zodpovědnosti“.

„Kdybych byla čarodějnice, proměnila bych tě v ropuchu,“ řekne Joey důvěrně, „protože se každý může zbláznit, když musíme kvůli tobě do města, a máma říká, že tam zase brzy půjdeme.“

Beck se příkrčí. Blíží se mistrovství státu, které všechny radostně vzruší. Ach, té radosti. A selhání, s Maestroem nahlížejícím přes rameno, *není* možnost.

„Ale zase bych tě proměnila na kluka, *jednou*,“ řekne Joey a roztaje. „Protože tě mám ráda, i když vždycky hraješ stejné věci pořád a pořád dokola, protože máma říká, že jsi *Schwachkopf*...“

Beck jí zacpe pusou. „OK, uklidni se. Moje citlivé sebevědomí toho víc neunes. Už má Maestro pěnu u pusy?“

Joey civí zpoza ruky.

Beck jí ruku sundá. „Promiň, že tak moc hraju jednu písničku. Musím – cvičit. Na ten velký koncert.“ *Cvičit, jinak Maestrova zuřivost nebude mít hranic.*

„Nakloň se blíž,“ řekne Joey, „a já ti zašeptám *odpouštím ti* do ucha.“

Beck jí bez přemýšlení poslechne. Ale ona vyskočí na něj, kňourá jako kotě popíchané kaktusem a Beck jde k zemi ve změti rukávů a rozepnutých knoflíčků.

Joey je jeho poloviční sestra – Maestro má sklon ke krátkým vztahům, které končí křikem a pěstmi, a ani on, ani Joey nepoznali svého tátu –, ale Joey je kapesní světýlko v jeho pochmurné existenci. Musí ji milovat dvojnásob, aby se vykoupil z hříchu, že nenávidí její matku.

Jak se dalo čekat, k snídani jsou kukuřičné vločky provázené nesouhlasem.

Nastane někdy čas, kdy se do něj Maestro místo přivítání nezabodne pohledem?

Sedí v koutě jejich mrňavé kuchyňky vymalované dýňovou barvou, jaká byla v módě někdy před třiceti

lety. Kdo si tu z Becka dělá legraci? Tenhle odstín žluté *nikdy* nevypadal dobře. Jediný kousek připáleného toasty sedí vedle jejího hrnku s kafem. U stolu mohou sedět tři, pokud nikomu nevadí srážející se lokty, ale jako obvykle je zaplaven Maestrovými notovými papíry. Vyučuje hudbu a hudební teorii na univerzitě. Beck by rád věděl, jak často její studenti brečí.

Beck prozkoumá minulost a říká si, že všechno udělal správně. Ona nemá proč vybuchnout. Bude to OK – úplně OK.

Sáhne po obou miskách, protože Joey se právě pleská po nohou a mele *cosi* o tom, jaký z ní bude skvělý šéfkuchař, až vyroste.

„A moje restaurace se bude jmenovat“ – zhluboka nabere dech, aby zaječela – „JOEYINO NEJLEPŠÍ ŽRÁDLO“. Vrazí svou lžící Beckovi do žeber, aby upoutala jeho pozornost. „To je skvělý název, že ano?“

„Jupí – *ano*.“ Popadne její lžící.

Nejdřív naplní Joeyinu misku vložkami, což ho zahálí do oblaku prachu z nejvíc rozbitých kousků. S mlékem se z toho stane bláto. Skvělé. Položí Joeyinu misku na její dětský stůl v rohu a svou vyjídá skloněn k lednici.

Joey se pustí do detailního popisu své šéfkuchařské zástěry – bude mít tvar jednorozce –, ale nikdo ji neposlouchá.

Beck pozoruje, jak Maestrovo červené pero bičuje hudbu. Studentská práce vypadá, jako by nad ní byl někdo zavražděn.

Beck si zkontroluje plastový sáček s rozmáčkнутým sendvičem. Joey mu připravila oběd. Čichne k tomu

a objeví burákové máslo, rajčatovou omáčku a – jsou to snad syrové těstovinové mušle? Možná raději nevědět.

„Přijdete pozdě.“ Maestrův hlas je hluboký a chraptivý. I když nemá temperament býka, její vzhled je zstrašující. Široká ramena, šest stop výšky, spousta černých drátěných vlasů tvaru naježeného kartáče – a také má dlouhé, pavoukovité prsty, zrozené pro hru na klavír.

Beck si hodí poslední zbytky vločkového bláta do pusy a pak si doběhne pro školní batoh. Nacpe do něj nedotčený domácí úkol a sendvič, ale víc času mu zabere Joeyina taška – zkontroluje, že v ní má čisté věci na převlečení, že její gumovky jsou suché a její duhová bunda není moc špinavá. Prohrábne si kudrnaté vlasy prstovým hřebenem, natáhne si přelepené boty a je připraven.

Joey vyběhne z ložnice oblečená do overalu a se školní čapkou přes odolné černé kudrny. Popadne bundu od Becka a tančí ke dveřím. Školka naštěstí nemá žádné předpisy na oblečení.

Beck nosí svou košili z uniformy už tak dlouho, že je spíš růžová než červená.

Běží ke vchodu, když Maestro zašustí papíry a řekne: „Na slovíčko, *mein Sohn*.“

Opravdu? Musí to být právě teď? Nemohla je prostě nechat vyklouznout pryč ze dveří, pryč od jejích vlasů, bez toho, že by ho právě teď musela hnát přes žhavé uhlí?

Joey drží dveře otevřené svou lesknoucí se holínkou. „Vy tam, natluču vám!“ ječí.

Beck se vrátí zpátky do kuchyně, pomalu, s očima upřenýma k ošklivé dlaždicové podlaze. Když se jeho

pohled nespojí s tygřím, nemůže ho přece sežrat, že ne? Jednoho dne prostě vyrazí dveře a vzepře se jí, prostě jednou. Místo toho se chová jako poslušná loutka, připravená na další ránu.

„Ja, Mutter?“ Němčinu používá jako pokus o smír.

Maestro položí červené pero a masíruje si kloubovité ruce. Třas pro dnešní den už začal – třas, který zničil její kariéru a změnil ji v tornádo pronásledující Becka.

Bolestivě pomalé vteřiny odtikávaly, podobné fac-kám na Beckově tváři.

Musí vypadnout.

Potřebuje

jít

pryč.

„Vstával jsi pozdě,“ řekla Maestro. „Ve svém domě nestrpím *Faulheit*.“

„Nechtěl jsem být líný.“ Bodejť, zaspal jen o dvanáct minut. „Promiň.“ Podlézání. To je jediný způsob jak se dostat pryč živý.

Maestro si odfrkne. „Proč jsi tak neschopný něčemu se věnovat a dodržovat závazky? Chceš, aby se tvůj pokrok zastavil?“ Zvedne svůj hrnek. Ten se roztřeše, až káva vyšpláchne přes okraj. „Nebo je to záblesk tvé *pubertální* rebelie?“ Slovo „pubertální“ zní posměšně, jako by se jí nikdy netýkalo. Což je vysoce pravděpodobné. Beck si vždycky představuje, že vkráčela na svět v podobě zarputilého obra, připraveného praštit každého pianem.

„Promiň.“ Beck odolává pohledu ke dveřím, aby zjistil, jak daleko Joey došla. Neměl rád, když přecházela přes ulici sama.

„*Ja*, samozřejmě, že je ti to líto. Jako papoušek, obejdeš se s jednou frází. Líný papoušek, který – *dívej se na mě*, když s tebou mluvím.“ Její řezavý hlas zesílí, napřímí se, z hrnku unikne další kafe a kape jí na zápěstí.

Beck v tom nechce pokračovat. Přijde *pozdě*.

„*Mutter*, prosím, mám školu.“ Beck mrkne na hodiny.

Odnikud se zjeví její ruka a uhodí ho do tváře. Šok ho posune o krok zpátky. Vždycky zapomene, jak rychle se ona umí pohybovat.

„Ty si mě nevážíš!“ vyštěkne. „Škola není důležitá. Já s tebou mluvím. *To* je důležité.“

Beck neudělá nic.

„Jediná důležitá věc tvého života je piano.“ Její hlas otřásá omítkou na stropě. „Piano *je* život. A pokaždé, když se válíš, místo abys cvičil, děláš mi hanbu. Děláš hanbu mému jménu. Nedosáhneš ničeho, *Sohn*, ničeho! Slyšíš mě?“

„Ano, *Mutter*.“ Beck mluví ke svým botám.

„Tak moje rady jsou ti pro smích? **DÍVEJ SE NA MĚ, KDYŽ MLUVÍM.**“

Beckův krk se narovná, aby se mohl podívat do jejích rozezlených očí – a ona mu vrhne své kafe přímo do obličeje.

V jedné děsivé vteřině si Beck pomyslí, že je horké, že mu opaří kůži až ke kostem. Ale je jen vlažné. Kafe mu stéká po obličeji a vsakuje se do vlasů a do límečku košile.

Beck se něčím dusí – určitě ne potřebou fňukat, možná vztekem – a sevře ruce za zády.

„Přijde ti to teď k smíchu?“

Beck odmítá utřít si tvář. Stojí jako socha a znovu zachytí její pohled. „Ne.“

Maestro odloží prázdný hrnek, což je, jak Beck usoudí, pozitivní pohyb, protože ho nerozbila o jeho lebku, aby dokončila svou lekci.

„Takhle to cítím,“ řekne Maestro, „když mi vmeteš oběti, které ti přináším, zpátky do tváře. A teď jdi do školy, *du Teufel*.“

Ty ďáble.

Nepožádá o to, aby si mohl vyměnit košili – nechtěl by tu uváznout pro případ, že by změnila názor a hodila mu svůj hrnek do zubů –, takže jen přikývne a běží ke dveřím. *Sbohem, matko, děkuji, matko, co bych si počal bez tvých rad do života, matko*. Má chuť něco rozbit. Ale vzdá se jen na zavření domovních dveří, potichu, uctivě, a pak se otočí a praští do zdi.

Ale ne moc silně.

Nesmí si poranit ruku – nebo by ho opravdu zabila.

Krev se mu perlí na kloubech a on jde příjezdovou cestou a připojí se k Joey, která si trhá trávu a pampelišky podél rozbitého chodníku.

„To je pro mou učitelku,“ řekne Joey hrdě.

„Určitě se jí tenhle láskyplně natrhaný plevel bude líbit.“ Beck ohýbá prsty: hlupáku, hlupáku, *hlupáku*. Ale těší ho, že jeho hlas zůstal vyrovnaný, laskavý. Nikdy nepřipustí, aby něco ovlivnilo způsob, jakým jedná a hovoří s Joey.

Joey nakrčí nos. „Proč jsi mokrý?“

Beck vezme její ručku do své krvácející. „To byl jen vtip,“ řekne.

KAPITOLA 2

Možná je to vtip, to všechno.

Jeho život.

Jeho škola.

Tohle místo.

Možná by se tomu mohl prostě vysmát, nepřipustit, aby se ho to dotýkalo...

Hlupáku. Kdo si tu z něj dělá legraci? Nikdy to nebude jiné, tak proč nad tím dumat?

Beck by nejraději odložil Joey u dveří do školky – pustit a utéct –, ale nechce být takový *velký bratr*. Někdo ji musí zavést dovnitř, obdivovat její přihrádku vyzdobenou nálepkami s třpytkami a ovocem a devět výkresů, které zapomněla vzít domů. Beck vždycky odchází se třpytkami na ruku. Je si naprosto jist základní vlastností třpytek, a to že jsou magneticky přitahovány k lidem, kteří je nejvíc nesnášejí.

Trik je v tom dostat se ven dřív, než ho uchvátí učitelka. Vždycky zahrne Becka otázkami, na které neumí odpovědět – Joeyin oběd v krabičce je nevyvážený, kde je ovoce; potřebuje pořádné boty na hraní, holínky jsou nepřijatelné; sponky na papír *nejdou* OK náhradou za vlasové sponky; kdy se objeví její matka, aby si pohovořily; Joey se chová k ostatním dětem příliš agresivně; je doma všechno OK?

Beck stačí odejít, než se ta kočka objeví. Nechce, aby si někdo všiml jeho vlhké košile a kávového oděru.

Je doma všechno OK? Samozřejmě. Jeho drahé piano je tím důvodem, proč jeho sestra nedostává čerstvé mandarinky nebo maso do sendvičů. Jeho matka nemá zájem setkat se s učitelkou jejího nesnesitelného dítěte. A on dělá, co může, OK?

Do školy přijde pozdě. Pozdě, pozdě, pozdě. Což vůbec nikoho nepřekvapí. Ale jeho škola je místo, kde mozkové buňky chřadnou, kde si nikdo nedělá domácí úkoly a polovina třídy patnáctiletých sotva umí číst. Ne, opravdu. On dokonce není nejhorší. Zvládá základy, pracně, a zatímco všichni ostatní se navážejí do učitelů, Beck píše hudbu.

Hlavně v hlavě. Kašle na notový záznam. Ale zavře oči, bradu si vloží do dlaní a *tvorí*, což je jediná možnost jak projít dnem.

Nemůže se starat o nic jiného. Nemůže.

Hudba v jeho hlavě, v osamělém místě oddechu, je jediná věc, o kterou se vášnivě stará. No, o tohle a Joey. Když se pokusí starat o něco jiného – například co si Maestro myslí o tom, jak ve škole neprospívá, nebo co